

fuldstændigste Berettigelse til at være med at raade derover. At det skulde stride imod Grundloven, er jeg ikke paa nogen Maade istand til at se. Vi have idelig forandret med Regeringens Samtykke ved særlige Love og paa anden Maade de Bestemmelser, der findes om Bevillingsmyndighederne i Almindelighed, og særlig lidt Betænkelse kunde der være her, hvor det er et aldeles specielt Tilfælde og næsten en tilfældig Form i Stedet for Skjøde eller anden sædvanlig Eiendoms-overdragelse. Noget ganske Andet er imidlertid det Hensyn, den ærede Minister gjorde gjældende om Hensigtsmæssigheden. Saaledes som Sagen foreligger her, vil jeg da rette den Anmodning til den ærede Minister, om han ikke, naar han bliver slaaet idag — og det bliver han utvivlsomt, fremfor Alt netop da dette Spørgsmaal om Berettigelsen er kommet frem, da det saaledes her gjælder et Principspørgsmaal — om han da ikke mellem 2den og 3die Behandling vil konferere med Finantsudvalget om dette Spørgsmaal, saa at Sagen mulig efter Overenskomst med Udvalget paa en anden Basis kunde ligge for til 3die Behandling. Det vilde være temmelig beklageligt, om vi, som fra vort Standpunkt ere nødt til at hævde Berettigelseslyns punktet, som nu er draget frem, kun skulde kunne gjøre det paa Hensigtsmæssighedens Beføtning. Det er denne Anmodning, jeg i Sagens Interesse tillader mig at stille til den ærede Minister.

Judenrigsministeren (Lobiesen):

Jeg tror, at det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, har misforstaaet, hvad jeg udtalte ved at sammenstille Skjødning med den Transaktion, som finder Sted, naar Staten giver en Bevilling paa saadanne fra Havet afslaaene Arealer. Jeg har paa ingen Maade sagt, at der ved denne Transaktion skete det Samme som ved en Skjødning, men i den Meningsulighed, jeg havde med det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgrede (Scavenius), sammenstillede jeg de to Transaktioner, idet jeg nemlig sagde, at der ikke behøvede mellem os at være nogen stor Strid, om man vilde kalde det, at Staten overdrager Eiendomsretten, eller Høihedsretten, — thi i Virkeligheden kom det ud paa Et — at Staten slap en Eiendomsgegenstand, og en Anden paagreb den, eller, under andre Forhold, at Staten, naar det var en altid tilstede-værende, begrænset, paavisselig, i Handel og Wandel gaende Eiendom, da overdrog den ved Skjøde. Jeg mente derfor, at enten man brugte Udtrykket „Statens Høihedsret“ eller „Eiendomsret“, vilde det komme ud paa Et, naar Talen var om Overgang til en Anden. Jeg har derimod ikke udtalt eller erkjendt, at der her foresaa et Aktio, at det kunde blive til en værdifuld Eiendomsgegenstand. Dette er tvivlsomt; jeg benægter det ikke i dette Dieblit, men jeg vil ogsaa bemærke, at, selv om det havde været et Aktio, staaer der intetsteds

Noget om, at Regeringen for at kunne disponere over et saadant Aktio skal henvende sig til Lovgivningsmagten for at faae dens Samtykke. Jeg beder bemærket, at i § 47 af Grundloven staaer der: „Ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov; ei heller noget Mandskab udskrives, noget Statslaan optages, eller nogen Staten tilhørende Domæne afhændes uden ifølge Lov“. Det, hvorom Striden her dreier sig, vil det ærede Medlem i ethvert Tilfælde ikke kalde en „Domæne“. Det er disse Bestemmelser, som i Grundloven nævnes med Hensyn til Salg af Stats-eiendomme og Statseidomsgegenstande, de Tilfælde, i hvilke man ikke kan afhænde uden Lovgivningsmagtens Tilladelse.

Frederiksen: Det er atter en Misforstaaelse af den ærede Minister. Jeg har ikke talt om, at Ministeren ikke kunde disponere, hvis der Ingenting stod i Finantsudvalgets Betænkning, Intet blev slaaet fast ved en Afstemning; men det gjælder netop om overordentlig mange Aktiver, at det udtrykkeligt bliver slaaet fast i Finantsloven, at der kun kan disponeres over dem med vort Samtykke eller under visse indskrænkende Betingelser.

Scavenius: De Herrer maa undskylde, at jeg atter kommer tilbage til denne Sag, men jeg tror nok, at den ærede Minister i sin sidste Udtalelse temmelig meget har misforstaaet mig; thi det, jeg vilde gjøre gjældende, var, at der var en betydelig Forskjel mellem Statens Given Koncession paa et ikke indcæmnet Areal og Statens Given Koncession paa et ved Statens egen Pengehjælp indcæmret Areal. Jeg kunde ikke anerkjende, at der ved det Første var Tale om at afhænde Statens Eiendomsret, medens der just er Tale om det ved det Sidste, og just fordi der ved det Sidste er Tale om, at Staten har erhvervet en speciel Eiendomsret, en anden end den almindelige Høihedsret i dette Tilfælde, just derfor kan der ogsaa være Tale om, at der stilles fra vor Side specielle Betingelser for at bevilge de Penge, som ere nødvendige til, at Staten kan erhverve denne Eiendoms- eller, om man vil, Mebeieidomsret.

Judenrigsministeren (Lobiesen): Jeg tror dog at maatte gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at han ikke kan argumentere med Hensyn til Statens Eiendomsret deraf, at Staten har tilveiebragt dette Areal ved at tage Del i Anlægget; thi Konsekvensen deraf vilde være, at det var Staten i Forbindelse med Amtskommunen og vedkommende Beboere, der fik den Beføjelse til at disponere over Arealet, som maatte ligge deri, at de havde tilveiebragt det ved deres Midler. Det, at Nogen ved sine Midler har afslaaet et Areal for Havet, giver ikke Vedkom-